

[Kristen Amby.]

byggeriet i Forhold ogsaa til Byggeriet før Krigen, vil der blive brugt omtrent 10 pCt. mindre af Træet til nyt Boligbyggeri.

Hvad skyldes nu det? Ja, vi mener jo i Cirkulæret at have peget paa nogle af Aarsagerne. Det skyldes for det første sikkert det, at man ikke i Handelsministeriet — der er ikke nogen personlig Rancune over for nogen Minister i det, jeg her siger — i Tide har været opmærksom paa, at det var Rigsdagens Vilje, at Nybyggeriet skulde forceres, og derfor i Tide havde taget sin Klausuleringspolitik med Hensyn til Træ op. Det kan nemlig ikke hjælpe noget, at det ene Organ i Forvaltningen, nemlig Indenrigsministeriet, med Støtte af Lovgivningen anlægger en bestemt Politik, men et andet Forvaltningsorgan lader, som om det ikke kender den. Og det er da klart, at naar man i Foraaret satte sig det Maal at faa Nybyggeriet i Gang for Alvor, maatte man i det Ministerium, der havde med Materialerne at gøre, først og fremmest det indførte Træ, for øvrigt ogsaa det her i Landet huggede, allerede dengang have spurgt sig selv: kan den Klausuleringskvota, vi hidtil har brugt, stadig bruges? Og en ganske simpel Overvejelse, en ganske almindelig simpel Analyse, maatte have vist de paagældende, at det kunde den ikke. Vi har faaet at vide, at man af de 17 Mill. Kbf. indført Træ klausulerede 40 pCt. eller 6,8 Mill. Kbf., og deraf igen til Boligbyggeri de tre Fjerdedele, 4,5 Mill. Kbf., medens man derimod lod de ca. 9—10 Mill. Kbf., der produceredes her i Landet, gaa uden om Klausuleringen. Ja, men der behøves ikke megen Regnekunst til at vide, at denne Klausuleringskvota ikke kunde give os det, vi egentlig skulde have. Jeg tror derfor, det er nødvendigt — det har man ogsaa været inde paa, bl. a. den ærede Ordfører for Forespørgerne, Hr. Fr. Dalgaard, og jeg tror heller ikke, Indenrigsministeren vil være fremmed derfor —, at man maa gribe endnu stærkere ind i hele Spørgsmaalet om Klausuleringen af Træet og forbeholde det til Nybyggeri. Det er i sig selv ikke holdbart, at man paa et Tidspunkt, hvor man skal have flere nye Boliger, procentvis bruger mindre dertil af det mindre Forraad af Træ, end man gjorde før Krigen.

I det Cirkulæredkast, der er afsendt fra Boligudvalget til Indenrigsministeren — og jeg haaber da nu, det er havnet i Handelsministeriet; jeg kan ikke rigtig forstaa, det skal tage 14 Dage, naar det haster saa meget, som det gør; jeg ved ikke, hvor Fejlen ligger, men jeg mener, det er en Fejl, for det haster —, har man fra Boligudvalget

med det samme slaaet ned paa dette, som ellers ikke er forstaaeligt: naar vi dog har indført saa meget Træ, som vi har, og hugget saa meget Træ, som vi har, hvorfor da saa faa Boliger, naar tillige, som man siger, alle Bygningshaandværkere har været i Arbejde? Det er nu ikke min Erindring, det vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører Hr. Fr. Dalgaard, at det just var ham, der til at begynde med slog alvorligt og stærkt ned paa dette Forhold. (Ordføreren for Forespørgerne [Fr. Dalgaard]: Jo, det var det!). Nej, det var det ikke. Efter min Erindring, og jeg tror den stemmer med andres, var det, om jeg saa maa sige, en helt usagkyndig, idet man uden overhovedet at kende noget til de nærmere Omstændigheder kunde sige sig selv, at naar alle Bygningshaandværkerne var i Arbejde og vi ikke havde synderligt færre af dem, end vi havde før Krigen, og man kun fik 8 000 Lejligheder færdig i det Aar, skønt vi havde de Materialer, vi havde, saa maatte en meget stor Del af Materialerne og Arbejdskraften gaa ikke til Nybyggeri, heller ikke til den almindelige Vedligeholdelse, men til ekstraordinære Vedligeholdelser, og det vil sige til Vedligeholdelser af luksuspræget Karakter.

Det kunde man alene regne sig til i en Fart, men det kunde man ogsaa have set med sine egne Øjne i den Administrationsgren, der har haft med Tingene at gøre, nemlig Handelsministeriet. Naar almindelige Borgere her i Landet har kunnet gaa rundt og være forargede over det Luksus-Garagebyggeri, hvor man baade har brugt dyrt og godt Træ, Mursten og meget andet, saa havde man ogsaa kunnet gribe ind i Tide. Man har heller ikke kunnet være uvidende om, at en Mængde Materialer og en Masse Arbejdskraft har været brugt til luksusprægede Ombygninger og Tilbygninger til bestaaende Huse.

Jeg synes derfor, at det Cirkulære, som kom om Byggestop i sin Tid — der er maa-ske ikke noget at sige til, at den højtærede Indenrigsminister vil prise det, men jeg synes nærmest, det var at give op over for Tingene. Det kan godt være, at det var nødvendigt, men man gjorde jo ikke andet i Handelsministeriet; man sagde bare Byggestop. Det er let, men noget konstruktivt er Handelsministeriet ikke fremkommet med, nemlig det konstruktive at faa lagt hele Spørgsmaalet ind i faste Rammer. Enten maa nemlig Tingene, hvis de kan, under normale Forhold gaa i Frihed, eller ogsaa maa man, naar man skal have dem ind i Planrammer, have en virkelig gennemtænkt og logisk holdbar Plan. Og det er klart, at